نه ، ته مې هېره نه وي

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه،ته مې هېره نه وې

ویناوال : عبدالغفور لېوال

د پشتی طرح اوډیزان: محبوب(شریفی)

خپرندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انټیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دین دې له ما واخیست
ما خودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما واخیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستورې شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تا ته دومره درنږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غړېږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهیږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کیږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پیدا کیږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادوګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادوګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې څومره شور دی

جادوګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شین غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلي
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی راکړه چې یې ښکل کړم
دخوارۀ وطن په شانې

جادوګرې جادو وکړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادوګرې جادو وکړه
مادې غیرې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدá کې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادوګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخې جهان مې پریښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هر گام کې اغزي کرلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترگو ښخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس گریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سر گرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرگ وروستۍ سلگۍ یوازې تاته پرېښي
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما گرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستا رترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او دستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شیبه مینه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زماپر ټټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بیا درته غوږ کې څه ویل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګیلې تاته کوي
پام کوه!
دالیونی هرڅه وایي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلې وچویلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتیا ووایه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پاڼې په څېر وریږدیدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتیا خوره وه
او ما وتا دخپلې مینې لاره ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزáموو کړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندá

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو ښـوک دې پــه ســندرو او پــه ویــر یـــادوي
مــریــد دی پــه حــلـقــه کې نـوم د پــیریـاد وي

د زلــفو پــه تــړلــو مـو ښـوک کـــلـه نـــاز وي
زمـــوږ د جـــنـــون نـــښـــې پــه زنـــځـــیر یـــاد وي

زمـــا د لـــمـــدو ســـتـــرګـــو مـــاتـــې مـاتـې آیـــیـــنـې
دویـــنـــو ، اوښـــکو مـــنـځ کـــې ستا تـصویر یادوي

چې زړونــه رانه یو سي خپل ښایست ته شي مغرورې
چـــې زړونـــه مـــو رامـــات کـــړي نـــو تـــقـــدیر یادوي

د یـــارد نـــامه تـــوري مـــې ســلګـــیو کـــې مـاتـیـږي
دا ښـــوک پـــه دې دنـــیا کـــې مـــافـــقـــیـر یـــادوي

لیندی۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې يمه ستړې

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مينې ته ګناه وايولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما د مينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژني
خو په مينو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه دا سې حاá کې
وايه چې تا څنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووايم؟
او له ژوندون څخه دا ستړې بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي وبهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوáله هر يو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره!
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې يو ځل خوشاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وريږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پريو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو ليکې دې راغلې په سپين مخ
نو ټولá به وپوهيږي
چې تا د مينې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مورې دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه يو
چې آن ژړلی نه شو
پوهيږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځيدم؟
ځکه چې ټوله دنيا وپوهيده
چې مورږه دواړه سره مينه لرو.
له دې نه لويه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مينه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لويه بد مرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرميږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځې
له ويرې څخه؟

۵ مرغو مى ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړل
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګراني زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلارځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوره تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه یې د ننګ اسمایې
نه یې ځیږه هوا چې ستا د غیږې عطر لري
دلته د هسکو ښیښه یي ماڼیو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسا پریم او غریبه ته یې
خو اشنا زه در څخه لیرې نه یم
زه خو اوس هم لاستا په زړه کې اوسم
له دیوالونو سره مه غږیږه
خپلې ګیلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنیا څخه هم ولاړشی
ستا له زړه نه، نه ځې.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهیږم چې یادیږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپو کې څراغ بلوي
هو ! زه پوهیږم چې یادیږمه دې
زه ستا په پاکه او سپیڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکاریږم
نور د ځوانۍ خوبونه ویني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ورو تړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې اوسم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
او س خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيليږي او په بل ختميږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

ټوسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیــګاه دوه پــرښــتــې وې مــقــررې دلته راغلې
د استا له ښــکلو ســترګــو نه کوترې دلته راغلې

قــسم جــانــانــه ټــولــه ورځ مــې زړه کــې ګــرځېدلې
چــې نـیــمــه شــپــه دې وکــړلــې وزرې دلــتــه راغــلې

پــه شــنــو ســترګــو یــې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یــو دوه د پــرنــګــیــو جــادو ګــرې دلــتــه راغــلــې

د عــشــق لــه پــیــغــمبر ســره د سرو کفارو جنګ و
بــیــګاه د مــلایــکــو څــو لــښــکــرې دلــتــه راغلې

ســلګــۍ ســلګــۍ اســرې لکــه افــغــانــې مهاجرې
داســتــا د ســترګــو جــنګ نــه مــرورې دلــتــه راغلې

پــرون دې دلــېوا́ د غــزلــونــو کــتــاب لــوســتــی
خــبــرې دې خــوږې لــکــه ســندرې دلــتــه راغــلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پریم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستا د سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیر او له کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډۍ یو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پېزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
ته مې هېره نه وې
ته مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا ، له تا سره وو
خو خدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وریده
ما د باران د تولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډیوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړ یم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به یو سپین کاغذ وي
ما غوښتل شعر ولیکم
نه شعر مې نه لیکه همدا سې ناست وم
یوازې سپینه پاڼه
زه پوهیدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه لیکلي وي پرې
خو پاڼه سپینه ده یوازې یې په سرکې دي یو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱- مې- ۲۰۰۴ ټوسن- امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بیګاه دلته راغلې وه دېوې سره نجلۍ
آسمان نه پریوتلې وه دېوې سره نجلۍ

د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاځکي
ملنګه وه، سپیڅلې وه دېوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافیل شپیلۍ وهله
بیګاه کوم چا ویشتلې وه دېوې سره نجلۍ

یو رون ستوری را پریوت، خلکو ولیده له ورایه
همدغلته لویدلې وه دېوې سره نجلۍ

د کلي ملایانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه دېوې سره نجلۍ

یو څو لیوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه دېوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند څېره بدليږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او ليږدمه د ځمکې په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004/ 29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پايځې مې بډ وهلې
بيل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتې رنهو اوبو کې مې لاسونه پريولل
د جوارو لوى پټې ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګيډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړې
اود پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سرټکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دى
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سرټکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دى
بيګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړيا نښې له ورايه وينم
اوس زه اوته سره ډېرنه شو ليداى
ژوند زما او ستا ترمنځ ديواá جوړ کړى
ژوند سرګردانه دى د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مينې ته اور را شيندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوينس کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا بريښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نهويني
دلته سپوږمۍ چاته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابو نه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو ییه
ما له ځنګله سره نفس و یو ست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې و غځیده
ماله ځنګله سره څو شپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سندروسره وبهیدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناڅي
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري
او سپوږمۍ څاڅکی څاڅکی څاڅي
له شنو ګڼو څانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د دنګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زمونږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زمونږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزموېیه
اوته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شرکنده باران وریږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مریلند - کوز اډیلفې ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یـوې جلـوې تـه لـه ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خیر دې کـه مې تن شو اور

ځـان نـه یـم راغـلی او سفر مې تـر خـپل ځـانـه دی
ستا د مـخ رڼـا تـه ددې لارې لـوغـړن شـو اور

مـړه خـاوره ویـده وه خـو چې تـاورته تش وکتل
ویښه شوه خوپوه نه شوه چې ښنګه پرې وطن شو اور

ګل پـه خـنـدیـدو کې ستا د حسـن نـښه راوړ لـه
ماتـه مـې پـه ځـان کې دغـه ځـیـرې پیرهن شو اور

تـانـه یې رڼـا زده کـړه او مـانـه تـا ویـدڅاو سـوز
ځـارشـه زمـوږ لـه مینې نه چې دومره برخمن شو اور

دومـره مـې دروا خله چې خیرن خلک مې نه ویني
ماتـه خـو پـه دې دنـیا کې دغـه شـان بـودن شو اور

۳۰ وږی 1383 مریلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بيا ليدو ارمان يې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګر به مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا د کور په لويه خونه کې ناست
او ستا د تود غېږ له وږمو سره جنت ته تلمه
تا راته وويل چې:

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږ به چاته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي وو چې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زموږ فخر به چاته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وایه
زموږ د پوهې پیغمبره وایه
که ستا د تللو نیت و

ولې دې موږ ته دومره مینه راکړه
موږ خو ویده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وینه راکړه
دا وېښ زلمیان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو یې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نیمګړې نسخې چا ته لولم
دا - د خوشاځ فرهنګ - به څوک ولیکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅیړي
د ستر پښتون نیکه به څوک پېژني
زما د تاریخ د هسک له لمر سره خو ته اشنا وې
خو
ستا د لمر په شان وجود هم پریوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته یې وکړې
یوازې ته
یوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

د دسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن دي سي

تصوير

ستا رالېږلې تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلې تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوله عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱ نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تاراته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویز کړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تاکې چې اوسیږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه ښنه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شــــوه تـــوبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومـــــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلتـــــه راغــــلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مـــــې راوړ درته
جا نانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويـــــل زمـــــا قـــاتـــله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مـــــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريـــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکـــــــړه

لينديږ۲۵ - ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژلá

او زمکه رپږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوá خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوá
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدá
ځکه اوá یې زلزلې ته کټ کټ وخندá او وروسته مړه شوá

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شین و
چا څه ونه ویل
د څپو غږ کې چیغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهوشوې.
ښځې تراوسه لا څپو ته ګوري
خو شپه تیاره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهیګیر
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کلیساوو صلیبونه مات دي
خلک دلویو پانګه والو د خیرات په ډوډۍ
یو بل له ستوني نیسي
او ماشومان
لاهم په ختېو کې دمړو میندو له تیو څخه وینې روي

* * *

پر زمکه خلک ډیر دي
څوک یې په جنګ څوک یې په اور کې سوځې
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او یوځل بیا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو یتیمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شوá
د مرګ غمیزه لا ژوندۍ ده
د هندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهېږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړá او ويې خندá
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځيني خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت دېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودرېږي....
ليوني وژړá او ويې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
انديانا -متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شیخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شیطان دا نه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ما ته خو د واړه په غلطه ښکاري

آیا دنیا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شیطان منمه

د خدای بنده یم بس د خدای منم

او مینه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
اندیانا- متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنيا يو بل توپان په سرا خيستې

بيا د ديوانو په سرونو کې چينجي ښورېږي.

او بشريت په خپله سپينه تنده لاهم د جګړې داغ لري

دانسانيت د پيدا يښت له ورځې

زموږ تاريخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

يو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغيو طوق ددغو شيطانانو

په لاسو کې ايښی

دغلامۍ شيطان د عدá بوړبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم دستر بابا آدم داولادې شرم دی

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې

قيامت به راشي خو حيران يم چې زموږ غاړې به

دجګره مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدا يه څنګه ورشي؟!!

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې ناروانه کوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه والانه کوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو ترمنځ
خبرې تهá کوي خو هيڅ څوک يې ادا نه کوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځان څه وويني
چې تصوير نه وی آيينه چا ته خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ويني
دغه مين ماشومان هيڅکله ګناه نه کوي

وايي مرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما د وطن بيلتون ليدلی هيڅ پروانه کوي

۲۸-وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امريکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که

هندارو تصويرونه ساتلای

موږ به خپل اوومنيکه هم ليدلی وای

او اوس به ټوڅ پوهېدو

چې د دارا او سکندر آيينې څه ډول وې

او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدل

يوازې

که هندارو تصويرونه ساتلای

نور به بې روحه تاريخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

موږ به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژنده

او په بېړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو

ما به آتن کې له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسې دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که يوازې

تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ليلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعيل د قربانۍ نښې له ورايه ليدې

زه به ورتلم اکاډيموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ايتوپيا - چېرې ده؟

او انسانان به وژá کيږي لا تر کله دهغې لپاره؟

ستا د خيالي ډيموکراسي ريښتيا ده چېری پته؟

موږ خوېې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سيوري وينو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم د اخلاقو او ايمان په توپير نه پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چی خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کې ویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

اوزه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزرو کلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟

ماته مې اووم نیکه کیسه وکړله:

چې په هنداره کې شیطان وکتل

او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته ووایم خندا به در شي

که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ځانونه د بیزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن ځو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو دبیلولو لپاره دیوه نوي میتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر ځنګه یې په سیمه کې ددرییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډېر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډېرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بېرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخروارونو خاورو لاندې آرام وغځېږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته ویني
لا شغهار د غشیو خیژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترګو بریني سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځې د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر مورېږ لمر د تور د جاá له کوره خیژي
لا ستا ددوا ړو تندیسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کې یې د سرو زرو له تاج څخه هډوکي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پاولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینګار یې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هېڅونه له سیندو تیر نه کړي
یا خوی یې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې ریږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خواورونو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ویده شه
ته خو ښه خبر یې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوا یې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیڅکا مې ببرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به دنیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسو نه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوکې رانږې به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کاá د اپریل یوویشتمه
واشنګټن ښار ـ امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په مانادہ، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک:آریایي اتل
کانیڅکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) ياني نيکمرغي او(مايي) ياني مورځخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا (اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي
(مرکزونه).

هيندوکځ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

مکتب

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
قصیده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مرید دڅرخي پیر یم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
دمینو زړو ریبار یم
شکرانه مې یا ممیز دي یا توتان دي یا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاویزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وایي
خو پروا یې ډیره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا یزده ولې
دکوز کلي په زلمیو باندې ګران یم

ما ته راز ددوی مالوم دی

یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې دملا صایب لمسی

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړې
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ما شومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
زښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لړ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوá ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان یوورڅ
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړېې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر خانې ته دې سلام دی
یو تا ویز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوویل
بیا یې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ویل یې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو لیکلي:
((په سندرو یم مینه
دنغمو یم لیونۍ
په یو چا مې زړه بایللی
غړوي ښکلې شپیلۍ
یو تاویز وربانديې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ

یو یې آس یوه شړۍ))

د برکلي صایب زاده دی

۱۴\۱۱\۱۳۸۳
متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پایڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او دڅپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديواáتر شاپټه ده
نن ديوې مړی ډوډۍ لپاره لاس تنها کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاáکړá
اوږدې چپنې
ګل سيب د سماáترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړ و په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ ايښی يا ګوته پر ماشه نښتې
يوځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سر په وينښتو
يوځل ملا پسې و لاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پيريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايیو پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کۍ په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډۍ لمن
وἁ وἁ لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنۍ پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارېې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتۍ
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غږېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پښې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړ ډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو نښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دې یوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجماني ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت تېږ چې لانا سور ښکاریده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادرته ټوá عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک د الرو بر یو ځای نه ګڼي
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان او بو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غږ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروا یي
چې خړ څادر په پښنور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایرو څلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه اوربه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پانه کې سره ننبه
زه لکه سهار کې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم ماڼۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی بېرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم درغونه ووایې
زه دې اننګو کې د یوپټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
د روغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر چې موږ به دې دنیا ته څه او څه ښکارو
څه خبر چې موږه په کوثر د عشق پریو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شوله دنیا ولاړو
بیا لکه آدم او حوا ځمکې ته راغلي یو

دواړه ماشومان یو دواړه ښکلي یو سپېڅلي یو
دواړه د جنت له پاکې ځمکې نه راغلي یو
کله سره لوبې کړو او کله سره جنګ وکړو
کله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلک ژړلی نه شي سترګې یې خیرنې دي
موږ لکه رڼا د ایمان سترګو باندې نه ښکارو
زه او ته د اوښکو په زمزم د زړه کعبه مینځو
بس د خدای دوستانو او ولیانو ته راښه ښکارو

ای لیونۍ مه ژاړه دا ځمکه خو په وینو ده
اوښکو ته دې پاکه د جنت خاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دي له اوښکو ستوري وتراشم
وریځې به زانګو کړمه او تا به یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ و مینځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبو کې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موړه وخښي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونو کې ویده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل وږمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي تر خو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپیني غاړې یا د تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډېره وخته د خوړو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډېرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

راشه ما سفر ته ملا تړلې ده روان یمه
بس یوازې لاس راکړه او سترګې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نیت له ما نه تاوې متې کړه

25 لیندۍ 1384 کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ، ته مې هېره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه،ته مې هېره نه وې

ویناوال : عبدالغفور لېوال

د پښتی طرح اوډیزان: محبوب(شریفی)

خپروندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انټیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړهá
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړهá
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړهá
کفرو دین دې له ما واخیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما واخیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تا ته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غږېږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهيږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کيږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پيدا کيږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنيا نه ولاړ شو

جادوګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځايه چې راغلو
هلته بېرته ورستانه شو

جادوګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
يو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنيا کې ځومره شور دی

جادوګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلې
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی را کړه چې یې ښکل کړم
دخوارېه وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادوګرې جادو وکړه
مادې غیرېې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدáکې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادوګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخې جهان مې پرېښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کړلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیټی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګیږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه یم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بیګاه څه وویل؟؟
هیڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شیبه مینه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زماپر ټټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بیا درته غوږ کې څه ویل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګیلې تاته کوي
پام کوه!
دالیونی هرڅه وایي
ګوره خپه چې نه شې
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچولی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتیا ووایه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پاڼې په څېر وریږدیدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتیا خوره وه
او ما وتا دخپلې مینې لاره ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزά موو کړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندά

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو څــوک دې پــه ســنــدرو او پــه ویــر یـــــا دوي
مـــریــد دی پــه حـــلــقــه کې نــوم د پــیــر یــا د وي

د زلــفو پــه تــړلــو مــو څــوک کـــــله نـــازوي
زمـــوږ د جـــنـــون نـــښــې پــه زنــځــیــر یــا د وي

زمـــا د لـــمـــدو ســـتـرګــو مـــاتـې ماتې آیـیــنې
دویــنـــو ، اوښـــکو مـــنـځ کــې ستا تصویر یادوي

چې زړونــه رانه یو سي خپل ښایست ته شي مغرورې
چــې زړونــه مــو رامـــات کــړي نـــو تـــقــدیر یادوي

د یـــارد نـــامه تـــوري مـــې ســلګــیو کـــې ماتــیـږي
دا څــوک پــه دې دنـــیا کـــې مـــافــقــیـر یـــادوي

لیندۍ ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه یمه ښځه

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مینې ته ګناه وایولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنیاد مونه ډک
سیند بنیاد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وایه عشقه ستا شلیدلی ګریوان
خپل ببر سر
او زما دمینې اوښکې چېرې یوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه یم چې مینه وکړم
لکه آدم د خپل هابیل او قابیل
د شخړو سیل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهریو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مینه نه پېژني
خو په مینو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حاá کې
وایه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووایم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحید عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې یو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د او ښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوáله هر یو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وینه غور ځنګ وکړي
ته چې څپلیو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چیانو شاز لمیه میره!
هره شیبه مې ستا خندا یادیږي
چې مرور شې بیرته وګرځیږي
زما دې هغه ښکلې ادا یادیږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې یو ځل خوشاته ګوره
ښايي یو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وریږي
ښايي یوورځ ددې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پریو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو ليکې دې راغلې په سپين مخ
نو ټوá به وپوهيږي
چې تا د مينې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مور دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه يو
چې آن ژړلی نه شو
پوهيږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځيدم؟
ځکه چې ټوله دنيا وپوهيده
چې مورږ دواړه سره مينه لرو.
له دې نه لويه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مينه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لويه بدمرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرميږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځي
له ويرې څخه؟

۵ مرغو مى ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړلá
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غړ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړوڅپلیو خرپ نه د ټیکریو وږمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوږه تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافر يم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لاستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا څخه هم ولاړشي
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهېږم چې یادېږمه دې
را ته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمدوې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپوکې څراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپېڅلې مینه ښه پوهېږم
خو را شه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه ویني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې او سم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
او س خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيلېږي او په بل ختمېږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

ټوسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیګاه دوه پربنتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ته وله ورځ مې زړه کې ګرځیدلې
چې نیمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو یې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یو دوه د پرنګیو جادوګرې دلته راغلې

د عشق له پیغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بیګاه د ملایکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
دا ستا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېواá د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسافر یم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیرا وله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډ یو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
تهمې هېره نه وې
تهمې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا ، له تا سره وو
خو خدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وریده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
تهمې په یاد وې، تهمې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډیوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعرمې نه ليکه همدا سې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سرکې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱-مې-۲۰۰۴ ټوسن-امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډېوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډېوې سره نجلۍ

د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډېوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافیل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا وېشتلې وه ډېوې سره نجلۍ

یو رون ستوری را پرېوت، خلکو ولیده له ورایه
همدغه لویدلې وه ډېوې سره نجلۍ

د کلي ملایانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډېوې سره نجلۍ

یو څولیوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډېوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند ښېره بدلېږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ځمکې په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کښله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004 /29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پا یخې مې بډ وهلې
بیل مې په پوله خښ کړ
او د لیښتې رڼو اوبو کې مې لاسونه پریولل
د جوارو لوی پټې ته ځیر شوم چې مې ته ولیدې
په شنه ګیډۍ کمیس دې سپین ګلا باتون مات کړي
اود پاولیو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښایسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصیږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم

* * *

کابل له سپینو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوي سږکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاریږي
زما تاوده لاس کې دې سپین لاس خولې دی
بیګاه دې بیا ژړلي؟
په ټیلیفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړیا نښې له ورایه وینم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو لیدای
ژوند زما او ستا ترمنځ دیواá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مینې ته اور را شیندي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوينس کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا بريښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناځي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو ییه
ما له ځنګله سره نفس و یو ست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې و غځیده
ماله ځنګله سره ځو شپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سندرو سره و بهیدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خو ښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان ځخه دو یرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناځي
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د د نګې نڅاګرې د پايزيب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپينې غاړې په څېر
همدومره سپين
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ويښ شې بيا يې ښکل کړې نو
الله اکبر
يوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زمونږ د ژوند تر پايه اوږده
چېرته يو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تيرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زمونږ د يارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر ياغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزمويه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شرکنده باران وريږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مريلند - کوز اډيلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا يــوې جلــوې تــه لــه ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې کـه مې تن شو اور

ځــان نــه يـم راغـــلی او سفر مې تـر خـپل ځـانـه دی
ستـا د مـــخ رڼـــا تـــه ددې لارې لـو غـړن شـــو اور

مــړه خـــاوره ويـــده وه خـوچې تـاورته تش وکتل
ويښه شوه خوپوه نه شوه چې ځنګه پرې وطن شو اور

ګل پــه خــنــد يــدو کــې ستـا د حسـن نــنـبه راوړ لـه
مـاتــه مـې پــه ځــان کـې دغــه ځـيـرې پيرهن شو اور

تــانــه يـې رڼـا زده کــړه او مــانــه تـا ويـدá او ســوز
ځــارشــه زمــوږ لـه مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومــره مــې در واخله چې ځيرن خلک مې نه ويني
ماتــه خـو پــه دې دنـيا کـې دغـه شـان بـودن شو اور

۳۰ وږی1383مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بیا لیدو ارمان یې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پریوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازیګر به مې همیش په زړه وي
چې پر سبا یې زما سفر پیلېده
زه ستا د کور په لویه خونه کې ناست
او ستا د تود غږ له ورېمو سره جنت ته تلمه
تا راته وویل چې :

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او مورېه چا ته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او یتیمه پښتو چا ته پرېږدې؟
یوه ورځ تا را ته ویلي وو چې :
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حیران یم چې زمونږ فخر به چا ته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و

ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا وېښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د دستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاڵ فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن دي سي

تصوير

ستا رالېږلې تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلې تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوځ عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جـانـانـه د خـوږو سـتـرګـو تـصـويـر سـره دې ژاړم
د خـوب او خــياá لـه تـور او سـپـين تعبير سره دې ژاړم

دا تـاراتــه ويـلـي و چـې بـنـد کــې بـه مې سـاتــې
تــه نـه يــې د يــادونــو لــه زنــځـيـر ســـره دې ژاړم

ســتا اوښــکه مــې تـاويـزکـړه ګـرځـومـه يې په غاړه
لــه پـيـر سـره دې ژاړم لـــه فــقــيـر ســـره دې ژاړم

بـس تــاکــې چــې اوسـيـږم لــيــونــي يـمه وطـــنه
خــنــدا ســره دې خـــاندم او لـه ويـر سـره دې ژاړم

بـرخـلـيـک دې دی چـې خــپله مينه خښه کړې په خپله
لــيــوالــه بـد قــسـمـتـه لـه تـقـديـر ســره دې ژاړم

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې کړې وه چې ماته شــــوه تـــوبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومــــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلتــــــه راغـــــلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مــــې راوړ درته
جا نانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويــــل زمـــــا قـــاتــله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مــــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريـــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکــــــړه

ليندۍ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژۀ

او ځمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر ځمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوۀ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې ځمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا.... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوۀ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدۀ
څکه اوۀ یې زلزلې ته کټ کټ وخندۀ او وروسته مړه شوۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د ځپو غږ کې چيغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهوشوې.
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تياره وي داوبو پر سر دهېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختيو کې دمړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر ځمکه خلک ډير دي
ځوک يې په جنګ ځوک يې په اور کې سوځي
ځوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه دهغو چې مړه شوá
دمرګ غميزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهیږي.

* * *

یو لیونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او لیونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
لیوني وژړá او ویې خندá
او بیا یې داسې وویل:
په دې دنیا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځینې خلک به د ځینو خلکو وینې غواړي
دا دی طبیعت ورسره مرسته وکړه
طبیعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران مړه وي
او جګړه ودریږي ....
لیوني وژړá او ویې خندá
ونه ولاړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و.

۲۰۰۵ جنوري
اندیانا -متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شیخ وایي ښه کوه او بد مه کوه

خو شیطان دانه مني وایي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آیا دنیا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شیخ نه د شیطان منمه

د خدای بنده یم بس د خدای منم

او مینه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
اندیانا- متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

بیا د دیوانو په سرونو کې چینجي ښوریږي

او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانیت د پیدا ینبت له ورځې

زموږ تاریخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق د دغو شیطانانو

په لاسو کې ایښی

د غلامۍ شیطان د عدá بوږبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدایه څنګه ورشي؟!!

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم دا سې نـــــاروانـــه کـــوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه والا نه کـوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو تـــرمنځ
خبرې ټوله کوي خو هيڅ څوک يې ادا نـــــه کــــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځــــان څه ووينې
چې تصوير نه وی آيـــينه چـــا تـــه خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و وينې
دغه ميـــن مـــــاشومـــان هيڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما دوطن بـــيلــــتون ليدلی هيڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امريکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویرونه

که

هندارو تصویرونه ساتلای

موږ به خپل اووم نیکه هم لیدلی وای

او اوس به تهوá پوهیدو

چې د دارا او سکندر آیینې څه ډوá وې

او د جمشید په جام کې څه ښکاریدá

یوازې

که هندارو تصویرونه ساتلای

نور به بې روحه تاریخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

موږ به آدم ته د حوا لومړی موسکا پیژندله

او په بیړۍ کې به له نوح سره یوځای ګرځیدو

ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نیم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

مور به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وژá کیږي لا تر کله دهغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

مور خویې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیورې وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم داخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هنداړو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کېویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زما له وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

اوزه به هم ژوندی وای

خو که هنداړو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه د رته یو راز ووایم

له سلوزروکلو ډیر تیریږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هنداارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟

ماته مې اوو م نیکه کیسه وکړله:

چې په هنداره کې شیطان وکتل

او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته وو ایم خندا به در شي

که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ځانونه د بیزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو د بیلولو لپاره د یوه نوي میتود کارونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستان ورکې خزانې

د دوه زره پینځم کاڵ د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومېږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدل و ښوول شول خو تر څنګه یې په سیمه کې د درییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې د قیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه د ولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. د ویده بودا را برسیره کېدل په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګي پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې د دغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهال یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولئ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرو ارونو خاورو لاندې آرام و غځېږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته وینې
لا شغهار د غشیو خیژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځې د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر مورېږ لمر د تور دجاáله کوره خیژي
لا ستا ددوا ړو تند یسونو له سوغا ړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډی، کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډ وکي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینی، شهزادګی، روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پا ولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانيو د قمې زرين لاسوندي بريښي
نو ته ويده شه، ته آرام پريوځه!
د بخدينۍ پيغلې ښايست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پريشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدينۍ وينمه
چې اووه کنيزې پرې چاپيرې دي سينګاريې کوي
څوک يې باولۍ، څوک يې والۍ څوک يې پېزوان سموي
څوک يې په هسکه سينه ږدي د ((سات ديوا)) زرځېره
بودا ښايست ته يې حيران يم خو ويرېږمه پرې
چې څوک يې نن را نه هډونه له سيندو تير نه کړي
يا خوېې غله د لاجورد و له آمو تيرنه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې ريږدي خو ويده شه بودا
ته د تاريخ تر خرواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدينۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ويده شه
ته خوښه خبر يې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تنديسو نو پرځېد á ولېد á
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوايې ديوان نشه کړá
نو ته ويده شه، په آرام پريوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بيا په لاس ونيوه
او کانيڅکا مې ببرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتيا نا څخه راوخوت او سوريا وخند á
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمايي بيا د (ويشنو) د پلاز بيرغ پورته کړ
او روهيليو د کوترو سپين خيلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به دنیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڼو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د ښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوکي رانيي به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمرقندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندوکش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کاá د اپریل یوویشتمه
واشنګټن ښار۔ امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو (الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار (الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په مانا ده، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیځکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) ياني نيکمرغي او(مايي) ياني مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځې (مرکزونه).

هيندوکځ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد د څرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سماڅ راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا یزده ولې
دکوز کلي په زلمیو باندې ګران یم

ما ته راز ددوی مالوم دی

یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې دملا صایب لمسی

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ما شومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
ښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *

نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
تو́ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان یوورړá
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړېې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا بېرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
د نغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غړوي ښکلې شپيلۍ
يو تاويز وربا ندې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ

يو يې آس يوه شړۍ))

د برکلي صايب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱\۱۴
متحده ايالات- مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوربدې لمنې
ګونځې پا يڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او دڅپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوربد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديواá تر شاپټه ده
نن ديوې مړی ډوډی لپاره لاس تڼا کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاá کړá
اوربدې چپنې
ګل سيب د سماá ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړو په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ اينبی ياګوته پر ماشه نښتې
يوځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سر په وينښتو
يوځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پيريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايیوپسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کۍ په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډۍ لمن
وڅوڅلونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنی پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
باريې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پټۍ
څه په (پريتي) مينن او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غړيږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پښې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې دکنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويريږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې ډیوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلو کې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پياوړي شاعر رحمت شاه سايل په دې ورستيو کې د کابل په نامه يو آزاد شعر خپور کړی دی، چې ددغه افغان شاعر د مينې او احساس يوه خوږه ترجماني ده. زما د زلميتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سايله ستا هغه د خيال کابل

تالا کابل ليدلی نه دی، تا کابل ونه ليد
سايله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاريخونو کې يې ورکه شان کيسه وګڼه
دلته د وينو آيينه کې چې لمر سور ښکاريده
زما او ستا د ملت ټپ چې لا نا سور ښکاريده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مينې ليک پيل کړ
ستا په نظمونو به مو يو بل ته لاسونه ورکړ
سايله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا وليکې:
((ما درته ټوله عمر د خوبونو ښار ويلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو ليونو خوبونو
د ښاپېريو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل ليدلی نه دی، تا کابل ونه ليد

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور ځوک دالرو بر یوځای نه ګڼي
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غږ ضمیر را ځخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروا ایې
چې خړ ځادر په پښنور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایرو ځلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه اورښه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پانه کې سره ننبه
زه لکه سهار کې د بیاکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم مانۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی ببرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم درغونه ووایې
زه دې اننګو کې د یوپټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې مورږ به دې دنیا ته څه او څـه ښکارو
څـه خبر چې مورږه په کوثر د عشق پـــریـــو للي یو
زرځلې د میني شهیدان شـــولـــه دنـــیا ولاړو
بـــیا لـــکه آدم او حـــوا ځمـــکې تـه راغلي یو

دواړه ماشومـــان یـو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یـو
دواړه د جـــنت له پاکې ځـمکې نـــه راغلي یـو
کله ســـره لـــوبــې کـــړو او کله سره جنګ وکړو
کـــــله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنـې دي
مـورږ لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نـــه ښکارو
زه او تـه د اوښـکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینـځو
بـس د خدای دوسـتانو او ولـیانو تـه رانـه ښـکارو

ای لـیونی مـه ژاړه دا ځـمکه خـــو پـه وینـو ده
اوښـکو تـه دې پاکـه د جنت خـــاوره له کومه کړم
څـه چې پـه آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې به زانـګو کـړمه او تـا بـه یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـه ژاړه راځـــه چـــې پـــه چینه کې دې مـــخ و مینځم
ژوند هـمدومره بس دی چـــې او بـــو کې زه او ته ښکارو
وا ړه عـاشقان بـــه مـوږه وځـښې او نــــشه بــــه شـــي
مــوږ به د مینو په خـوبـــونـــو کـــې ویـــــده ښـــکارو

ځــــه چــــې د گل ځانگه کې یو رنگ شو بل ورېمه د گل
ښـکلي عــــا شقـــان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشـي ملکه چـې د مـچـــیو پـــــه مــــوږ و گـرځي
ولاړه شي تـرخو خلکو ته هــم په میـــــنه شات ورکړي

ځـه چې لـه بـاران ســـــره پــــــــر دوه مـینو وورو
یا د سپـینې غـاړې یــــا د تــــورو څڼو رنـگ واخلو
ځـه چې د بـوسې د جـل وهلو تــــنده مــــاتـه کــړو
پـس لــــــه ډیره وخته د خـوږو شـــونډو قلنگ واخلو

ځــه چې دواړه ورک شو له دې دومـــره ډېـــرو سترگونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې میــــــنه ټـــولــــه کـــړو
رایـې وړو پـــــه دومـــــره ډېرینـــو زړو یـــــې وویـــشو
دا تـیاره دنـیا چې زه او تــــه رڼـا پـــه ســـولــه کـړو

راشـه مــــــا سـفــــرتـه مـــــلاتـړلـې ده روان یـمه
بـس یـوازې لاس راکـړه او ستـــرگــــې دواړه پټې کړه
زه بـه دې پـه شـونډو لــــه بـوسې نــــه بسم الله وکړم
تـه د اقـتدا پـه نـیت لـه مــــانــــه تـــاوې مټې کـړه

25 لیندۍ 1384 کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library